

Η ΠΕΡΙΦΗΜΟΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ ΛΑΪΔΟΣ ΤΗΣ ΚΟΡΙΝΘΙΑΣ

ΚΣΤ'

ΑΙ, της εταίρας της Λαΐδος, απάντησε η γυναίκα του. Όλος ο κόσμος λέει πως είνε καλύτερη και φιλότιμη. Θα πάω να την παρακαλέσω να μ'α βοηθήση. Αυτή είνε πολύξερη γυναίκα και ποιάς ξέρεις; Μπορεί να μ'α σώση.

Ο ευπατριδής κίνησε το κεφάλι του με δυσπιστία. Όσοις ήταν πατέρας, αγαπούσε το γινάδι του κ' αφού του δινόταν ειςαφρία ν' αναβάλη για λίγες μέρες την αποκήρυξη του παιδιού του, δέν έφερε αντίρρηση. Έτσι η γυναίκα του πήγε στη Λαΐδα και ζήτησε τη συνδρομή της.

Και δέν γελάστηκε στις ελπίδες της. Η ώραία εταίρα λιπήθηκε τη δύστυχη εκείνη μητέρα και της ύποσχεθηκε να σώση το γινάδι.

Πραγματικώς, την άλλη μέρα η Λαΐς, μεταμορφωμένη σε νεαρό ευπατριδίη, πήγε στο σπίτι της Γοργώς, η οποία δέν την γνώρισε έξ' όψεως, της προσέφερε πολύτιμα δώρα κ' άρχισε να της κάνει ερωτικές εκδηλώσεις.

Nαυτά Γοργώ, της είπε, σε λατρεύω και για χάρι σου είμαι αποφασισμένος να κάνω κάθε θυσία. Αν δεχτείς τόν έρωτά μου, ή περιουσία μου και τ' όνομά μου θα σου ανήκουν. Θα σε παντρευτώ και θα σου εξασφαλίσω μια πλούσια και άνετη ζωή. Είμαι πολύ πλούσιος κ' ανεξάρτητος, χωρίς καμιά οικονομιακή ύποχρέωση. Άρχει να πή ένα «ναί» τ' ώραί σου σόμα και θα γίνουμε κ' οι δυο εύτυχισμένοι.

Η Γοργώ δέν μπορούσε ούτε να μιλήση απ' τη χαρά και τη γοητεία που αισθανόταν. Ποτέ της δέν είχε ιδεί πώ ώραίο άνδρα. Τι άλλο μπορούσε να άνευροπολήση παιδί;

Τραυλίζοντας σχεδόν απ' τη συγκίνησή της, απάντησε στη Λαΐδα :

— Τα λόγια σου, ώραίε νέε, με συγκινούν βαθειά. Ναί, θέλω να γίνω δική σου. Μά ύπόσχεσαι κάποιον έμπόδιο... Άπ' τις πρώτες ήμέρες που ήρθα κ' έγγραψατάθηκα στην Κορίνθο, έζηε ξεπολιτταί μαζύ μου ο νεαρός ευπατριδής Νικίας. Τόν ξέρεις ;

— Τόν ξέρω έξ' όψεως. Μά αυτός δέν έχει παιδί πενήτα και σέ λίγες μέρες θ' αναγκαστής να τόν τρέφης εσύ. Έμαθα, ότι άπόψε κιόλας ο πατέρας του θα καταθέση στο δικαστήριο τών Πρωτόδικων μια αναφορά, δηλώνοντας ότι τόν αποκήρυκει.... Όπως καταβαθαίνεις λοιπόν, αν παρατείνης το δεσμό σου μαζύ του, θα τόν τρέφης στο έξής εσύ, όσοπο να μέινε κ' οι δυο σας στο δρόμο. Γ' αυτό, καλύτερα να τόν δώξης, κ' από σήμερα μάλιστα, πριν μαθευτεί ότι τόν αποκήρυξε ο πατέρας του, γιατί τότε θα σε κατηγορήσουν ως άφροσύνη.

— Έχεις δίκιο, απάντησε η Γοργώ. Έχεις μεγάλο δίκιο.

Κ' έδωσε άμέσως διαταγή στους υπηρέτες της να μ'ην ανοίξουν στο Νικία, αν πήγαινε και τη ζητούσε.

Τό βράδυ, όταν ο Νικίας πήγε, όπως πάντα, να έπισκεφθή τη φίλη του, βρήκε την πόρτα κλειστή. Χτύπησε, ξαναχτύπησε, μά δέν του άνοιξε κανείς. Φώναξε τότε, έβρισε, φοβήθηκε, μά ούτε στις φωνές και στις φοβέρες του τού δόθηκε απάντηση.

Όσοτός, δέν έννοοσε να φύγη έτσι εύκολα κ' εξακολούθησε να χτυπά την πόρτα και να ξεφωνίζη.

Σε κάποια στιγμή πέρασε από κει ένας γνωστός του. Ήταν ένας ευπατριδής, φίλος της Λαΐδος, η οποία τόν είχε βάλει επίτηδες να περάση την ώρα αυτή έξω από τó σπίτι της Γοργώς και να παίξη τó ρόλο που τού άνέθεσε.

— Έ, για τ' όνομα του Βάκχου! φώναξε ο ευπατριδής στον ά-

ένα λογαριασμό Τραπεζίης, κ' αφού έκανε διάφορες προσθαφαίρεσεις, έκοψε ένα τσέκ πενήτα λιρών και τό έδωσε στον παληό του φίλο.

Και τότε ο γραμματέας έμαθε τί ήταν ο περιήρημος εκείνος «Λογαριασμός τών Φίλων».

Όσάκις δηλαδή τά έσοδα του Ουάλλας ήσαν παραπολύ μεγάλα, κατέθετε ένα ποσόν απ' αυτά για λογαριασμό τών φίλων του στην Τράπεζα. Και όταν τού ζητούσε κανένας φίλος του βοήθημα ή δάνειο, τού έδινε απ' τις καταθέσεις αυτές.

Έννοείται ότι δέν είχε την άξίωση να τού γυρίζουν οι φίλοι του τά δανεικά. Κ' αν κανένας απ' αυτούς τά έπέστρεφε, ο Ουάλλας τά κατέθετε πάλι στην Τράπεζα, για «Λογαριασμό τών Φίλων» του!..

γισμένο νέο. Τι βλέπω ; Ο φίλος μου ο Νικίας χτυπάει την πόρτα της Γοργώς και δέν τού άνοίγουν ;

Ο Νικίας έξω φρενών για ό,τι τού συνέβαινε, δέν έδωσε απόκριση στον ευπατριδίη. Έκείνος όμως, σύμφωνα με τις οδηγίες που τού είχε δώσει η Λαΐς, πήγε κοντά στον έρωτευμένο νέο και τού είπε, λιπνέμένος δήθεν :

— Καϊμένε Νικία! Σέ λιπνίμα, Η Γοργώ σουδωσε τó παιδί σου. Τι κάθεται και χτυπάς ; Έπρεπε να τó περιμένης, ότι μια μέρα θα γινόταν αυτό. Είνε κ' αυτή, όπως όλες...

— Τι θέλεις να πής ; ρώτησε ο Νικίας.

— Ότι η Γοργώ, αφού σε ξεπίνισε οικονομικώς, αφού σ' έκανε να μιλήσης με την οικογένειά σου, ξέροντας πειά πως δέν μπορείς να την συντηρής και να της κάνης δώρα, βρήκε κάποιον άλλο και σουέλιωσε την πόρτα. Τό ίδιο έχει κάνει και σε πολλούς άλλους στάς Άθήνας, πριν έρθει εδώ πέρα.

— Μά την Άφροδίτη, λές ψέματα! φώναξε ο Νικίας.

— Μά την Άφροδίτη, λέω την αλήθεια! Κ' είθε να με τιμωρήση ή θεά αυτοστιγμεί, αν σε γελώ.

— Την ξέρω τη Γοργώ καλά κ' είμαι βέβαιος για την ψυχή της και για τά αισθήματά της.

— Αν την ήξερες καλά, θάξερεις ότι, από σήμερα τó πρωί, ή Γοργώ έδωσε σ' άλλον την καρδιά της.

— Μά τόν Ήραστο, λές ψέματα! Τέτοιο πράγμα δέν είνε δυνατόν. Και θα σου τ' αποδείξω τώρα άμέσως.

Άρχισε τότε να ξαναχτυπά με μανία την πόρτα της Γοργώς και θά εξακολούθησε αυτή τη δουλειά όλη τη νύχτα, αν δέν περνούσε από κει ένας νυχτοφύλακας, ο όποιος τού σύστησε να μη θορυβή και να φύγη άμέσως. Τότε ο ευπατριδής παρέσυρε τó Νικία μακριά απ' τó σπίτι της Γοργώς, λέγοντάς του :

— Ηλίθιος που είσαι, καϊμένε! Δέν σουφτασε ότι καταστράφηρες οικονομικώς, ότι μάλωσες με την οικογένειά σου, μά θέλεις και να γελοιοποιηθής. Θές να σε βλέπη ο κόσμος να κλαίς και να δρόννεσαι στην πόρτα μ'αυ άπιστης, επειδή έταψε να σ' άγοστά.

— Μή μου τó λές αυτό. Δέν είν' αλήθεια, φώναξε ο Νικίας.

— Είν' αλήθεια, όπως σε βλέπω και με βλέπεις κ' είνε ντροπή σου να εξακολούθης να την αγαπάς. Αν θές μάλιστα μπορώ να σου αποδείξω την προδοσία της.

— Θα μου τ' αποδείξης είπες ;

— Ναί, αύριο τó βράδυ.

— Γιατί αύριο κ' όχι σήμερα ;

— Θα σου εξηγήσω. Άπόψε δέν ύπόσχεσε τρόπος να μ'οιμω μέσα στο σπίτι της Γοργώς. Αύριο όμως θα δοροδοκήσω από ένωρίς δυο από τούς υπηρέτες της για να μ'α άνοίξουν την πόρτα κρυφά. Έτσι θα φτάσουμε ως τόν αντιθάλαμο της Γοργώς και θα ιδούμε και θά άκούσουμε τά πάντα. Και θα βεβαιωθής πειά, ότι πρέπει να πάμης να σκέφτεσαι αυτή τη γυναίκα.

Ο Νικίας έμεινε για λίγο σκεπτικώς κ' έπειτα είπε :

— Λοιπόν, σου δίνω κ' εγώ τó λόγο μου, όρκίζομαι στον Ήραστο, ότι αν αποδειχθούν πραγματικά όσα λές, ούτε θα ξαναγυρίσω να κιντάζω τη Γοργώ. Θα πώ στον πατέρα μου να με συγχώρηση, να μου δώση χρήματα και θα κάνω ένα μεγάλο ταξείδι για να την ξεχάσω....

— Όραία!... Αύριο βράδυ θάρθω να σε πάρω απ' τó σπίτι σου. Μόλις χώρισε απ' τó Νικία, ο ευπατριδής πήγε στη Λαΐδα.

Η ώραία εταίρα, αφού έκανε τη γνωστή πρόσασή της στη Γοργώ κ' έμεινε λίγη ώρα μαζύ της, της είπε :

— Τώρα φεύγω. Αύριο τó πρωί θά στείλω ένα δούλο μου να μάθη αν έδωξες τó Νικία. Αν τόν δώξης θα ρθώ τó βράδυ να σε ιδώ και να κανονίσουμε τά του γάμου μας.

Έτσι, όταν ο ευπατριδής είπε τώρα στη Λαΐδα και τις δικές του ένέργειες κοντά στο Νικία, ή ώραία Κορινθία έμεινε κατευναρισμένη.

— Όραία! φώναξε. Αύριο τó βράδυ, μια ώρα ακριβώς μετά τη δισα τού ήλιου, να πάμης τó Νικία και να τόν φέρης στο σπίτι της Γοργώς. Όλα τ' άλλα τ' αναλαβαίνω εγώ.

Πράγματι, τó άλλο βράδυ, ο Νικίας κ' ο φίλος του μ'οιμω κρυφά στο σπίτι της Γοργώς και φτάσανε ως τόν αντιθάλαμο. Άπό κει άκουσαν την ώραία εταίρα να μιλοκονουθενιάζει με κάποιον άλλον.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : 'Η συνέχεια.

